52e jaar. — Nr 72. Zaterdag, 17 Juni 1905.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dins dags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee - - 5 -
Een - - 4 -

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 17 JUNI 1905.

VAN ALLES WAT.

Eene dame zegde eens aan M. Boyer, den geleerden bestuurder van Saint-Sulpice, te Parijs : Weet gij wel, mijnheer de pastor, dat ik eene ongeloovige ben ! — Mevrouw gelooft toch in God ! antwoordde de priester. — Dat wel, maar ik ben ongeloovig voor al wat den katholieken godsdienst betreft. — Dan heeft mevrouw de bewijzen van dien godsdienst toch goed gestudeerd en grondig overwogen ! — Och ! niet veel, mijnheer. — Hebt gij dan de leerrijke werken niet gelezen van Berger, van de la Luzerne, van Frayssinous ! — Neen, mijnheer. — Kent gij de grootsche werken van Bossuet en Fénelon, van Bourdaloue en Massillon ! — Neen, mijnheer. — Welnu, mevrouw, hernam M. Boyer, indien gij daar niets van weet, in het vervolg zeg niet meer dat gij *eene ongeloovige* zijt, maar wel *eene ongeleerde zottin*.

En zoo is 't met het grootste getal dier groote verstanden, die niet meer gelooven. Zij hebben met hunne eerste communie iets of wat van den godsdienst geleerd en daarmee uit. Al wat zij nu nog lezen over God en Kerk is in slechte dagbladen en zedelooze boeken ; al wat zij er nog van hooren is wat herbergpraat en wat ezelarijen, uitgekraamd door het een of ander mijnheerken, dat in ruzie ligt met de pastoors omdat die « leelijke zwartrokken » hem gedurig herinneren dat er een zesde en een zevende gebod is. Neen, goddelooze vrijdenkers, *overtuigde goddelozen* zijt gij niet, maar *hooveerdige en ongelukkige kiekens* voor al wat den godsdienst betreft. Studeert onzen schoonen godsdienst en gij zult zoowel gelooven als de groote katholieke mannen, die door hunne geleerdheid de wereld verbaasden !

***

Het *School Journal* van New-York schrijft :

« Het kleine koninkrijk België, een der kleinste van de Europeesche Staten, bekleedt in dit werelddeel een overwegende plaats uit oogpunt van geldwezen en nijverheid ; het is zulks onbetwistbaar verschuldigd aan den vooruitgang van het onderwijs, waardoor dit land zich bijzonderlijk onderscheiden heeft in de laatste tijden. »

« Een bijzonder briefwisselaar van het *Chicago Daily News* deelde laatst eenige belangrijke bijzonderheden mede betreffende het openbaar onderwijs in België. 80 % der bevolking boven de acht jaar oud kan lezen en schrijven ; **dit cijfer is door geen enkel land overtroffen**, zelfs niet door het meest begunstigde. »

Zulks slaat al met eens de bewering in duigen dergenen die het volk willen doen geloven, dat nergens het openbaar onderwijs zoo zeer verachterd is dan hier in België.

Eigen lof !... maar als de lof wordt uitgebazuind door een blad uit een ander werelddeel, dunkt het ons niet meer dan billijk dat wij hem mededeelen, en hem onze tegenstrevers voor oogen stellen, om hun valsche bewering te beschamen.

***

Alle eigenaars, pachters, huurders, vruchtgebruikers of andere gebruikers zijn gehouden, te beginnen van 1 Juni en tot 1 October 1905, derwijze den bloei ervan te verhinderen, de distels uit te roeien of te doen uitsteken, uitkomende op gronden waarvan zij eigenaars zijn, of die zij in gebruik hebben.

De overtredingen der schikkingen worden gestraft met eene boete van 5 tot 15 franken.

Bij verzachtende omstandigheden kan de boete verminderd worden, zonder echter ooit beneden 1 frank te kunnen dalen.

***

De godsdienstaat, waarvan de liberale bladen tegenwoordig bewijs geven, overtreft waarlijk alle gedacht.

De *Chronique* van Dinsdag 30 Mei stelt aan de liberalen voor een « Bond te maken, hebbende voor doel de kinders van zeven jaar, voort te beletten naar de kerk te gaan. »

In 't Fransch staat het alzoo gedrukt : « *Constituer une ligue ayant pour but la désertion de l'église des l'âge de sept ans.* »

Nietwaar dat het liberalism tegen den godsdienst niet is ?

Nietwaar dat de priesters ongelijk hebben de menschen te waarschuwen tegen de strekking en streving van 't liberalism ?

De *Chronique* zegt nog : wij moeten de kinders, van hunne jongste jaren af, aan alle godsdienst onttrekken.

Gij ziet het : Meer dan ooit is er reden, om, zooals ten tijde van den schoolstrijd, dien de liberalen zouden willen terug invoeren, te zingen :

Zij zullen haar niet hebben,
De schoone ziel van 't kind.

***

Te water bestaat in het verre Oosten geen Russische macht meer. De vloot is vernietigd.

Wat er van overschoot, is terstond door de Japanners achtervolgd, grootendeels ingehaald en overmeesterd. Onder het Russische zeevolk waren eene menigte vreemdelingen, allerlei gelukzoekers, onervarene krijgslieden, en dronkaards. Eens te meer blijkt de juistheid der opmerking van Keizer Willem dat de ledigheid en de dronkenschap het krijgsvolk verzwakken en tot den oorlog onbekwaam en onwetend maken.

Terwijl wij, Belgen, en al andere volkeren de neerlaag en den ondergang der Russen nauwkeurig vernamen, was desaangaande het Russische volk in volle onwetendheid. Zelfs was eerst het gerucht verspreid dat Rusland zegepraalde. Maar de waarheid moet noodzakelijk uitkomen en dan zal de teleurstelling, misschien de woede van het Russische volk, des te vinniger zijn.

Indien nu de vrede niet gesloten wordt, dan gaat weldra de belegering beginnen der zeestad Vladivostock die rond de 50,000 Russische soldaten bevat.

De Russische vloot was uit Rusland, uit Liban den 10 October ll. vertrokken.

Wat verschil met België, waar het volk nooit ophoudt feesten te vieren !

De kunst om sterkmoedig te leven.

Al dat klagen tegenwoordig komt voort uit kleinmoedigheid en lafhertige ikzucht. Ras ware het gestild, hadden de menschen wat meer bescheidenheid, zelfverlooochening, offerzin.

Al dat toornen, al dat klagen,
En dat morren en dat zagen,
Heeft een einde, wilt gij 't wagen
Met den Heer uw kruis te dragen
En een mea culpa slagen.

Lijden en droefheid zijn onvermijdelijk. Maar, zegt de H. Theresia, men heeft slechts het besluit te nemen, in vollen ernst, te willen lijden, men heeft maar het lijden welkom te heeten als bijdragen der boete, om er al de bitterheid van weg te nemen.

Sterkmoedigheid vraagt dat wij het kwade niet met smaad loonen, maar juist het tegenovergestelde. De verduldige is sterkmoediger dan de dappere die steden verovert.

Geduld in lijden, zachtmoedigheid in beleedigingen, zelfbeheersching in toorn, sterkmoedige gelatenheid in het onvermijdelijke, dat is de deugd die elken kristen en niet alleen de vrouw, gelijk de wereld het wil, beoefenen moet.

Wacht u echter van overmoed. Over moed maakt den menschen als een drunkene, die zich keert tegen alles wat hij kan bereiken : Goden zijne wel, geloof en geweten, zeden en recht, Staat en maatschappij.

Tentoonstelling van Luik.

III.

De eerste feesten.

Ik meld u geen nieuws als ik zeg, dat wij dit jaar een groot aantal feesten en congressen zullen hebben.

't Zijn de katholieke turners van België, die, van 3 tot 6 Juni, de reeks geopend hebben.

Na veel moeilijkheden, eindigde de tentoonstelling, dank aan de tusschenkomst van voorname personen, met aan dit feest, dat al de katholieke turners van België en talrijke Duitsche, Fransche en Hollandsche maatschappijen vereenigde, dezelfde toelage van 9000 fr. te verleenen, welke verleend wordt aan den onzijdigen *Belgischen Turnbond*, die in het najaar komt.

Dit turnfeest heeft heel wat leven gebracht in de stad Luik, want niet minder dan 4200 jongelingen namen er deel aan, die, onder de open lucht eene veldmis bijwoonden.

Bij de Elevatie was het een indrukwekkend schouwspel : al deze christene jongelingen zaten gekwiekt, terwijl de klaroenen schetterden, de vaandels neergebogen werden en de Franschen de wapens presenteerden.

De stoet naar de hoogvlakte van Cointe, waar de oefeningen plaats hadden, was eveneens prachtig en werd door een prachtig weer begunstigd. In de tentoonstelling ontmoette men 's avonds niets dan turners in uniform.

Van Antwerpen heb ik onder andere de flinke houding opgemerkt der leden van den *St-Jozefskring*, van den *Burgersbond*, van den *St-Augustinuskring*, enz.

Talrijke uitstapjes werden ingericht ; deze groepen bezochten Tilff en Esneux en de lieve Ourthe-vallei ; andere gingen de nijverheidsinstellingen bezoeken als Jockerill, Val-Saint-Lambert, terwijl nog andere maar liever in de tentoonstelling bleven.

Onze bevolking was zeer ingenomen met de deftige en onberispelijke houding dezer wakkere schaar.

***

In het paleis der oude kunst.

Het paleis der oude kunst verdient de gelukwenschen onder alle oogpunten. Het zal de vreugde uitmaken van alle oudheidkundigen. Wat meer is — het kan door allen bezocht worden, wat eene goede aanbeveling is.

Dit paleis zelf heeft een archaisch karakter : 't is de weerga van de violette, ons oud stadhuis. Ruim, met nieuwe vleugels, harmoniseren de verschillige deelen tot een bevallig geheel.

Reeds het buitengedeelte verdient de aandacht der kenners en men betreurt dat dit sierlijke paleis maar zes maanden zal leven, terwijl het paleis der Schoone Kunsten — het eenig definitieve — plomp en allerdaagsch is.

Het binnenste is een oprecht juweel. In de ingangzaal zijn tentoongesteld de beelden van St-Adelinus van Visé ; St-Perpetus, van Dinant en St-Poponus, van Stavelot, alle drie in goud met edelgesteenten beleegd ; de beroemde doopvonten van St-Bartholomeus, van Luik, uit de XIIe eeuw, waarvan de maker onbekend is en waarover reeds eene heele bibliotheek geschreven is.

In dezelfde zaal zien wij ook de retabel van St-Denijs van Luik, in welke duizende figuren zijn gebeeldhouwd en die ook naar het oordeel der kenners eene ware schat is. Wij zien er ook cibories, wierookvaten, enz, alles in goud en zilver.

In de linkerzaal vinden wij de verzamelingen van teekeningen van Luiksche meesters uit de XVIe en XVIIe eeuwen, alsook eene prachtige verzameling geschreven of gedrukte bijbels van de XIIe tot de XVIIIe eeuw.

In de andere zalen vindt men een aanzienlijken keus *Dinanderies* (koperwerk) zilveren voorwerpen, schilderijen, meubels, schalen, beelden, glas- en gleiswerk, het alles gerangschikt naar de eeuw van oorsprong. Men is overigens bezig met het opstellen van den catalogus, die zal toelaten den weg te vinden in dezen doolhof van meesterstukken.

Eene bijzonderheid van dit Museum is dat al de tentoongestelde voorwerpen — zelfs de *Dinanderies* — werden vervaardigd te Luik.

Tusschen de tentoonstellers treffen wij aan : een groot aantal kerken en al de groote namen van België : de koninklijke familie, prins de Ligne, hertog van Aremberg. De Duitsche keizer leende drie schilderijen.

Dit paleis bevat eene waarde van **66 milioen franks** ; onnoodig te zeggen dat het zorgvuldig wordt bewaakt.

En, na over zooveel paleizen geschreven te hebben met verdienden lof, mogen wij wel de klacht van het publiek doen kennen, namelijk dat, als men iets wil zien, men zoo dikwijls de hand in den zak moet steken. Men begrijpt dat voor aantrekkelijkheden, door particulieren ingericht ; maar men moet ook betalen om binnen te gaan in zekere paleizen, die louter aanhangsels der tentoonstelling zijn.

Dat men voor de schoone kunsten doe betalen, 't zij zoo, vermits iedereen daar toch niet kan binnengaan ; maar wij betreuren het voor het paleis der oude kunst, al is de ingang van 50 centiemen wel de zaak waard.

***

Paviljoen van Canada.

Het paviljoen van Canada, welks officieele opening zaterdag plaats had, is een der ruimste en best gelukte van de tentoonstelling.

Canada heeft daar al de voorbrengsels van zijnen grond tentoongesteld en voor de meeste Luikenaren is het eene ware veropenbaring. De Dierenwereld is schitterend vertegenwoordigd door opgevulde exemplaren van alle slag. Al wat de landbouw voorbrengt is door aantrekkelijke stalen bekend gemaakt en de voorbrengselen der delfstoffenwereld door de producten der nijverheid.

Alles is voorgesteld met eenen goeden smaak en eene sierlijkheid, die veel zeggen in het voordeel der inrichters.

Zooals men weet is het doel van Canada landverhuizers te lokken, en krijgt ieder inwijkeling, die waarborgen van eerlijkheid oplevert, nagenoeg 65 hectaren land. Deze worden na zes jaar zijn vollen eigendom, als hij in dit tijdverloop bewijzen heeft gegeven van zijn voornemen en zijne bekwaamheid om ze vruchtbaar te maken.

Dat zij die aan landverhuizen denken, het paviljoen van Canada eerst komen bezichtigen en dan inlichtingen inwinnen.

***

De Antwerpsche diamantnijverheid te Luik.

Ik kan nog niet in algemeenen zin zeggen welke, onder handels- en nijverheidsoogpunt, het belang is der Antwerpsche deelneming aan de Worlds Fair van 1905.

Doch, wat ik u alvast kan zeggen, is dat de tentoonstelling der Antwerpsche diamantfabrikanten, al beslaat zij maar enkele vierkante meters, in waarde meer bedraagt dan die van dit of dat land, hetwelk een heel paleis oprichtte, om er de verschillige producten zijner nijverheid uit te stallen.

De hoeveelheid tentoongestelde diamanten zou misschien wel in den zak van den eersten den besten dief kunnen terechtkomen — ook wel in den zak van een eerlijk man ; maar deze diamanten hebben eene waarde, die zelfs M. Carnegie niet onverschillig zou laten.

Achter vitrienen, gelegen voor eene diamantslijperij in volle werking, rusten diamanten en peerlen op het zachte fluweel der schrijnen en stralen een oogverblindend vuur uit ; daar zijn er groote, van de afmetingen eener hazelnoot, en kleine, wier facetten nauwelijks zichtbaar zijn. Daar zijn er van alle kleuren : zwart als git, zilverwit, geel, geelroos en veelkleurig, al hunne zuiverheid vertoonend naast de meer schreeuwende smaragden, amethisten en heel de reeks schitterende en kostbare keien van tweeden rang.

Minister Francotte, was vol bewondering. Met de meeste belangstelling volgde hij, in de diamantsijperij, het werk van de arbeiders, op hunne door de electriciteit gedreven molen, die tot 2400 wendingen in de minuut maken.

Met de meeste belangstelling luisterde hij ook naar de uitleggingen van MM. Coetermans en Michaux, en naar de cijfers die het belang der Antwerpsche diamantnijverheid doen uitschijnen. Voor u is dat wel geen nieuws, maar voor ons was 't een voorwerp van bevreemding en verbazing te vernemen dat Antwerpen in 1870 telde 4 diamantslijperijen met een zakencijfer van 5 millioen, terwijl vandaag Antwerpen bijna 100 slijperijen telt, met nagenoeg 5000 werklie, wier gezamenlijk loon 's jaars rond de 25 millioen bedraagt, terwijl het zakencijfer tot 200 millioen geklommen is.

In 't binnenland kent men Antwerpen enkel als havenstad, maar wanneer men deze getallen hoort opgeven, dan ziet men wel dat er te Antwerpen ook nog wat anders bloeit dan scheepvaart.

Van een anderen kant is het compartiment van diamantnijverheid tegelijkertijd het compartiment der Belgische goudsmeden en juweliers, wier voorzitter ook een Antwerpenaar is, M. Constant Morrens, en die tentoonstellen in colletiviteit.

Zoodat, van den ruwen naar den in goud gezetten diamant, men kunstverwezenlijkingen ziet, die aan den vreemdeling een groot gedacht moeten geven van den handel der edelgesteenten in België.

Smaakvol ingericht levert dit compartiment een waarlijk betooverenden aanblik en ik aarzel niet neer te schrijven, dat het een der schoonste aantrekkelijkheden daarstelt onzer groote tentoonstelling.

Stads- & Provincienieuws.

Paardenmarkt te Tongeren, ZATERDAG 23 JULI.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld: 337 koeien en kalveren, 167 vette varkens en 2149 magere varkens, schapen, 2.

Apotheek. — Zondagsrust.

ZONDAG 18e JUNI zal de Apotheek van

M. BROEDERS

alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

Bij den *POSTRIJDER* van heden behoort een **bijvoegsel.**

Volksbond St-Maternus.

LIJFRENTKAS VAN 'T KANTON TONGEREN.

Zondag, 18 Juni, zullen de stortingen der werkende leden ontvangen worden van 5 tot 6 uren 's namiddags in het lokaal van den Bond.

HET BESTUUR.

De zittijd van het **Hof van Assisen** der provincie Limburg, voor het derde kwartaal 1905, zal te Tongeren geopend worden op maandag 24 Juli, onder voorzitterschap van M. Verkissen, Raadsheer bij het Beroepshof van Luik.

Aanstaande Donderdag **Feestdag** VAN HET **Allerheiligste Sacrament** en gedurende de gansche Octaaf, alsook den daaropvolgenden Vrijdag : Feestdag van het Allerheiligste Hert van Jesus, zal in de kerk der Clarissen het Allerheiligste ter aanbidding worden uitgesteld van af 7 ure 's morgens tot namiddag 5 uren.

KERKELIJKE DIENSTEN.

Alle dagen om 7 uren, uitstelling van het Allerheiligste, gevolgd door de H. Mis, 's namiddags om half vijf het Lof, uitgenomen den Feestdag van het Allerheiligste Sacrament en den Zondag onder het Octaaf, zal het Lof plaats hebben om half drie.

Deze plechtigheid zal gesloten worden met den Lofzang : Te Deum Laudamus.

22e Limburgsche bedevaart

NAAR BELGISCH LOURDES TE OOSTACKER

op woensdag 5 Juli aanstaande, per speciaalen trein.

Vertrekuren uit Tongeren ten 5,26 — Piringen 5,34 — Jesseren 5,38.

Terugkomst uit Gent ten 17,35 — Aankomst te Tongeren 21,14.

Prijzen der plaatsen :

Voor Tongeren, derde klas **5,80** fr. — Tweede klas **9,55** fr.

De personen van Tongeren en omstreken, die verlangen deel te nemen aan deze bedevaart, worden verzocht hen, zonder uitstel, aan te geven bij den E. H. Reyners, Kapelaan te Tongeren (Korvenstraat).

St-Gregorius bond der dekenij Tongeren.

't Is pas eenige maanden geleden, werd in onze stad — dank aan het initiatief van M. Frans Vrancken — een dekenale bond gesticht, ter verbetering en beoefening van den kerkzang. — Het is een verheugend feit thans te kunnen vaststellen, dat die Sint-Gregoriusbond in vollen bloei verkeert en reeds de heerlijkste vruchten afwerpt.

Al de leden, wie zij ook zijn, beieveren zich, de maandelijksche vergaderingen regelmatig bij te wonen en geven er dan proeven van ernstig werk en oneindig goeden wil ter bestreving van het doel des « Bonds ».

De lessen — welke op degelijke en waarlijk nuttige wijze gegeven worden door M. F Corswarem en den Eerw. Pater Camillus, werden tot nu toe reeds, met de troostelijkste uitslagen bekroond en de meeste der leden zijn goed bekwaam in de ware zangmethode en zijn nieuwe apostels geworden, die in de onderscheidene parochiën tot de veredeling des kerkzangs meewerkten.

Het is dus met met geluk en fierheid, dat wij deze streving naar een zoo verheven doeleinde aanstippen. Ook drukken wij den wensch uit, dat die heilige ijver moge voortduren ter verheerlijking van God en tot opluistering der gewijde plechtigheid.

Tot nu toe hadden de lessen plaats 's donderdags om 2 uren. — In 't vervolg zullen zij 's zondags te 5 1/2 uren gegeven worden. *Uitzonderlijk* nochtans is de volgende vergadering gesteld op H. Sacramentsdag, 22 Juni, eerstkomende, te *half-zes*.

De leden worden verzocht goed op te komen ; want slechts weinge lessen zullen kunnen gegeven worden voor de groote feestvergadering die, waarschijnlijk zal plaats hebben op 28 Oogst.

T.

Landbouw-Comice van Tongeren. — Bericht.

Het Ministerie van Landbouw komt, onder de bescherming van 't Landbouw-Comice van Tongeren, eene reeks van vier Vlaamsche Voordrachten toe te staan, over *den lichaamsbouw van het Paard, zijnen uitwendigen vorm, het te koop gesteld paard* en het *zwaar Brabandsch of Belgisch trekpaard*. Deze voordrachten zullen gegeven worden door den heer FRATEUR, leeraar aan de hoogere Landbouwschool van Leuven, op de Zondagen 18en en 25a Juni en 2en en 9e Juli aanstaanden, ten 10 1/2 uren 's morgens in het lokaal van 't Comice « Café de l'Allée Verte » te Tongeren.

Aangezien het groot belang dezer voordrachten voor de paardenfokkers en de bijzondere bevoegdheid van den hoogleeraar, hopen wij dat de landbouwers en hunne zonen het zich ten plicht zullen achten deze belangrijke vergaderingen in groot getal te komen bijwonen.

De Voorzitter,
(get) Graaf DE GRÜNNE.

Herderen. — GROOT CONCERT. — Ter gelegenheid der groote kermis op 18e Juni 1905, gegeven door de Fanfaren Maatschappij St-Jan, van Herderen, om 2 1/2 uren namiddag, met de welwillende medehulp der volgende muziekmaatschappijen :

Fanfaren « de Eendracht » Kleine-Spauwen.
Fanfaren « Sint Hubert » Heukelom.
Fanfaren « Vrije Burgers » Fall-Mheer.

St-Truiden. — HELDENDAAD. — Een kindje van 2 jaar was in de beek *Cicindria* gevallen, op eene diepe plaats en in de nabijheid van eenen tunnel. Het wichtje was onder den waterspiegel verdwenen.

De jonge Lodewijk Coninckx, 13 jaar oud, zoon van den policieagent, is in de beek gesprongen en gelukte erin het kind te redden.

Wij hopen dat de jonge Coninckx zal beloond worden voor zijne schoone daad.

— FEESTEN. — Zondag en maandag aan-

STANHOPE

DE

Amerikaansche detective.

(4e vervolg.)

Een krachtige gestalte, rechts en links om zich heen slaande, duwde de ruwe kerels op zij en op hetzelfde oogenblik stond de man, die al eerder tusschen beiden gekomen was, naast den leelijk toegetakelden tuchteling ; in elke hand hield hij een zesloops revolver.

— Lafbekken ! donderde hij hun toe, een weerlooze aan te pakken ! Verroer u niet of ik trakteer op blauwe boonen.

— Wat moet gij ? riepen de lieden. Hij heeft Rummey doodgeslagen.

— O, het was een eerlijk gevecht en Rummey is begonnen !

— Dat is hetzelfde ! riep een uit de menigte. De kerel zat er voor boeten. Laat hem ons over, Gully Devens !

— Ik denk er niet aan ! antwoordde de beschermer. Den gewonde neem ik mee en weet het wel : ieder die het probeert, hem aan te raken, jaag ik een kogel in het lijf !

Zijne stem klonk streng bevelend en in zijn drift de spreekmanier van Gully Devens vergetend, sprak hij met de onverschrokkenheid van een dapper man tegenover laf gespuis.

De uitwerking van deze veranderde houding bleef niet uit.

— Hola, jongens ! brulde de ruwste van den troep ; er is een verrader onder ons ! Spreek op, sluwe hond, wie zijt gij ?

De slanke figuur van den voorgewenden Gully Devens richtte zich hoog op ; zijne oogen bliksemden en een spottend lachje plooide zijn mond, toen hij met bewonderenswaardige onvervaardheid tot antwoord gaf :

— Mijn naam is Richard Stanhope. Ik ben op al uwe streken voorbereid. Dus slaat er maar op los, jongens ! Geneer u niet.

Een diep zwijgen volgde op deze stoute woorden. De gasten van de dievenherberg zagen elkaar half verlegen, half verbluft aan — op zulke verklaring waren zij niet voorbereid. Elk gewoon sterveling, ware hij nog zoo dapper en behendig geweest, had onvermijdelijk voor zulke onvoorzichtigheid moeten boeten, maar Richard Stanhope — dat was iets anders.

Zij wisten allen hoe gewaagd een aanval op hem voor hen geweest zou zijn : ten eerste wijl hij eene koelbloedigheid bezat, die hem ook in de gevaarlijkste oogenblikken niet begaf, en ten tweede, wijl elk leed, hem aangedaan, vreeselijke wraak na zich zou sleepen. Zijn waagstuk, in hun midden te verschijnen bewees, dat zij eigenlijk meer van hem te vreezen hadden dan hij van hen.

Stanhope verbrak het eerste het zwijgen.

— Luister eens, sprak hij, op afgemeten toon ; ik ben hier voor een particulier zaakje, dat u verder niet betreft, behalve als ge mij lastig valt. Die man daar, hij wees op den nog op den grond liggenden tuchthuisboel, is mijn buit. Ik neem hem mee. Krijg het niet in uw hoofd, mij dat te willen verhinderen, of mij na te gaan ; het zou u slecht bekomen.

Hij hoot op eigenaardige wijze.

— Hoort ge dat, heeren ? vervolgde hij ; het is het signaal voor mijn mannen. Nog een fluitje en ge zit als muizen in de val. Als ge niet binnen twee minuten kalm aan tafel zit, geef ik het tweede teeken.

Stanhope sprak zoo vastberaden, dat niemand het waagde, zich te verzetten ; onder vloeken en gemompel gehoorzaamden zij. Terwijl ze zich mopperend aan de tafels zetten, gaf Stanhope den kastelein eenige geldstukken.

— Schenk den jongens nog maar een grog ; dat zal hen troosten.

Nu wijdde hij zijn aandacht aan den tamelijk zwaar gekwetsten man, die zich slechts met moeite oprichten kon. Stanhope ondersteunde hem, en zonder de dievenbende ook maar met een blik te verwaardigen bracht hij den gewonde naar buiten op straat.

Zonder te spreken waren ze een paar van de donkere straatjes doorgegaan toen de man zich plotseling losrukte van zijn geleider en met inspanning van al zijn krachten wegliep. Doch reeds na een paar minuten wankelde hij en viel voorover.

— Ik wist, dat het zoo komen zou, merkte Stanhope op, die hem had ingehaald. Men moet niemand niet als vijand beschouwen eer hij zich als zoodanig heeft getoond.

Voorzichtig richtte hij den gevallene half op, legde diens hoofd op zijn knie en gaf hem eenige droppels brandewijn in uit het flesche dat hij in den zak had.

Langzaam kwam de man weer tot zichzelf.

— Hebt ge erge pijn ? vroeg de detective medelijdend.

— Ach ! steunde de man ; het is met mij gedaan ! Zijt ge van de politie ?

— Ja.

— Zoekt ge mij ?

— Neen.

— Weet ge... ?

— Of ik weet, wie ge zijt. Niet juist, maar ik denk, dat ge behoort tot de veroordeelden, die verleden week uit de gevangenis zijn ontvlucht.

De man maakte een pijnlijke, stuiptrekkende beweging en zwaar hijgend naar adem bracht hij in gebroken tonen uit :

— Breng mij maar terug, er is een belooning, ach God ! als ge wist !... toen ik nog een jongen was... in de prairie... geheel vrij ! In de stad werd ik gedwongen, te bedelen, te stelen. O laat mij niet in de gevangenis sterven... ge weet niet, hoe vreeselijk dat is.

Stanhope gevoelde diep medelijden met den ongelukkige. Arme jongen ! zegde hij zacht. Ik ben wel een ambtenaar van de wet, maar ik heb toch menschelijke gevoelens. Wordt ge weer gezond, dan moet ik natuurlijk mijn plicht doen ; zijt ge den dood nabij, dan zult ge ten minste niet in de gevangenis sterven.

— Met mij is het uit ! steunde de gewonde. Ik voel het, dat ik... sterven moet.

Zijn hoofd zonk zwaar neer ; het adembalen werd bijna onhoorbaar.

Stanhope sloeg hem een poosje gade ; toen nam hij hem op zijn sterke armen en droeg hem verder, de stad in.

— Dat was een fijn spel ! dacht hij. Wat zouden de kerels zeggen, als ze wisten, dat Richard Stanhope alleen en zonder beschutting in hun schuilhoek is geweest en de heele bende voor den gek gehouden heeft !

VII.

Den volgenden avond had het groote gemaskerde bal plaats bij den bekenden millionair Archibald Burton. Rijtuig op rijtuig bracht gasten, in zeldzame en zeer elegante kleedij.

De heer des huizes gaf dit feest ter eere zijner jonge bekoorlijke echtgenoote ; hij zelf nam er echter geen deel aan, daar hij reeds lang ziek en aan zijne kamer gebonden was. Hij liet zich door zijn jongeren broeder Alan Burton vervangen, die pas onlangs van eene reis naar Europa teruggekeerd, eene voorname rol speelde in de New Yorksche wereld.

Geen wonder ; want hij was een volmaakt man van de wereld, een aristocraat van top tot teen, door de natuur met mannelijk schoon en rijke geestesgaven bedacht en daarbij ook zeer rijk !

Met zoo'n aangenaam gastheer als Alan Burton, zulk eene bekoorlijke gastvrouw als zijne schoonzuster, moest het feest wel een der schitterendste van het seizoen worden. Niets was verzuimd om de balzaal met vorstelijke pracht te tooien, het buffet te voorzien van de zeldzaamste lekkernijen en de uitgezochtste wijnen.

Terwijl de gasten zich verzamelden en de muzikanten hunne instrumenten gereed maakten, betrad een lief kameniertje met een meisje van 5 jaar de nog ledige zalen. Het kind was een visioen van liefelijkheid en schoonheid in haar wit atlas kleedje, met zilver en parelen gegarnierd. Het goudblonde haar viel in lange lokken over de schouders, een vriendelijk gezichtje omlijstend, waaruit de groote blauwe oogen stralend en onschuldig de wereld inzagen.

— Kom, Daisy, laten wij daar bij dien pilaar gaan staan, zegde het kamermeisje ; dan kunnen wij juist in de balzaal zien. Kom dan toch ! herhaalde zij, toen de kleine schuw terugweek. Zijt ge bang, dat ge wilde beesten zult zien ?

— Ach neen ! antwoordde Daisy weifelend. Maar die menschen zien er allemaal zoo vreemd uit. Zijt gij niet bang, Millie ?

Het meisje lachte helder.

— O, gij dom kind ! Het zijn immers allen vrienden van papa en mama en uw oom Alan. Ze zien er zoo komiek uit, omdat ze zich verkleed hebben. Zie eens : daar gaat een Turk.

— Maar die zwarte dingen, die ze voor het gezicht hebben, Millie ! vroeg Daisy, die haar vrees niet kon overwinnen.

— Dat is juist het aardigste. Als ze die zwarte dingen niet voor hadden, zouden ze elkaar dadelijk herkennen, en dan was het geen maskerade.

— Wat is dat, maskerade ?

— Als de een niet weet, wie de andere is. Zie nu ! Daar komt een generaal, daar een Indiaan en een Zigeunerin...

— Een Indiaan en een Zigeunerin ! herhaalde een stem achter hen. Ze was van een gemaskerde, in zwart en rooden domino, die nu naast Daisy kwam staan.

Verschrikt borg de kleine haar gezichtje in de rokplooien van het kamermeisje.

— Ei Daisy ! lachte de gemaskerde ; zijt ge bang voor mij ? Ik doe u immers niets.

Met eene snelle beweging wierp hij domino en masker af en stond nu in het kostuum van een matroos voor haar. Op de rechterwang van het buitengewoon knappe gezicht was een anker geteekend.

Terwijl hij den domino op een stoel legde, trad van de andere zijde ongemerkt eene gedaante binnen, gedrapeerd in een breed, plooiend gewaad van blauw-rood-witte kleur. Een met sterren bezette mantel hing over de schouders en het fier opgeheven hoofd getooid met een vrijheidsmuts.

Een snellen blik werpend op het groepje bij den pilaar, gleed de vrijheidsgodin zonder een gedruisch achter een kamerscherm, dat het kabinet in twee helften deelde, ging zitten op een divan en hield zich oogenschijnlijk druk bezig met het rechtschikken harer rokplooien.

Alan Burton — want hij was de matroos — wendde zich intusschen weer tot zijn klein nichtje.

— Nu, liefje, zijt ge nu ook bang voor uw oom ?

Het kind kwam langzaam naderbij, hem monsterend met critischen blik :

— Wat ziet ge er komiek uit oom ! zegde Daisy, verwonderd het hoofd schuddend. En uw gezicht is vuil !

De jongeman trok het kindje naar zich toe.

— Daisy, Daisy ! lachte hij, ge zijt nog geen salondame ! Ziet ge dan niet, dat het een anker is ? Ik heb het geschilderd, omdat ik nu een matroos ben.

Hij babbelde zoo ijverig met het aardige kindje, dat hij niet opmerkte, hoe twee dames binnenkwamen, de eene in het schitterend kleed van de zonnekoningin, de andere een klein, sierlijk figuurtje, als Carmen uitgedost. Beiden waren gemaskerd.

Toen zij Alan en het kind zagen, bleven zij staan.

De jongeman, die haar tegenwoordigheid niet vermoedde, wendde zich naar de kamenier, die met onverdeelde aandacht naar het gewoel in de balzaal keek.

— Hoe komt het Millie, vroeg hij, dat gij hier met Daisy zijt ? Waar is haar meid ?

Het meisje deed beleedigend.

— Mevrouw heeft mij jonge juffrouw Daisy toevertrouwd, antwoordde zij snibbig. Waar de meid is, gaat mij niet aan.

— Zoo ? merkte Alan spottend op. Het komt mij voor, dat ge...

Plotseling hield hij op en zag naar het kind.

— Alsof men het kind niet aan mij kon toevertrouwen ! vervolgde de kamenier, rood van verontwaardiging. Ge denkt zeker...

— Millie, ge wordt onbeschaamd ! sprak Alan boos.

Doch Millie ging onverstoorbaar voort :

— Ge denkt zeker, omdat ik een arm meisje ben, dat de vrouw des huizes uit goedhartigheid in dienst genomen heeft...

— Wilt ge nu zwijgen, beet Alan, die zijn geduld verloor, haar toe.

— Ik doe mijn plicht. Mevrouw heeft mij gezegd wat ik te doen heb, dus...

— O, als mevrouw zulke wijze bevelen heeft

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. **Docteur Sonval**, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liége, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.